

D o m a.

Ne vem, zakaj v spomin prihaja
 pravljica mi iz davnih dni,
 kadar te, ljubica, objemam,
 srce na srčecu drhti.

Zaljubljenca sta dva živela,
 na svetu vživala nebo,
 le če se spomnila ločitve,
 sta vselej jokala bridko.

Pa ko некоč v objemu vročem
 srce ni moglo od srca,
 je jug potegnil, in skopnela
 sta v eno kapljico oba.

In roža kapljo je popila, —
 najlepše rožica diši,
 spomin ljubezni neločljive
 iz vsake rožice duhti.

Ne vem, zakaj v spomin prihaja
 pravljica mi iz davnih dni,
 kadar te, ljubica, objemam,
 srce na srčecu drhti.

*

Devojčica, čemu besede?
 Kdo ve za njih stomerno sled,
 kdo ve, iz kakih ust so prišle
 in kaj so nesle v beli svet?

Morda izdajstvo, laž, prevaro?
 In te oskrunjene roke
 ljubezen najino naj čisto
 iz srca nosijo v srce?

O pusti, ljubica, besede,
 za vedno jim se odpovej, —
 z očmi, poljubi in objemi
 se pogovarjajva odslej!

*

O ljubica, ne govoriva,
 molče se gledajva v oči,
 v ljubezen tiho izgubljena,
 ko duša z dušo govori.

Svečani mir združitve tajne
 le motil besedi bi hrup, —
 molče razumeva se midva,
 najslajše govori poljub.

In veš — zvečer, ko mamka stara
 zaprejo svojo Juliko,
 ker pravijo, da duh hudobni
 po noči seje ljuliko —

zvečer na vrtu midva bova
 dovtipe delala molče, —
 naj zvezde kihajo poredno,
 saj prvokrat gotovo ne!

Kazimir Radič.